

El malson

MARCEL FITÉ

L'altre dia vaig tenir un malson. Vaig somiar que m'havien nomenat director general de Política Lingüística. Al primer moment tot havia anat força bé. Havia arribat al despatx i havia trobat un feix de papers sobre la taula. No eren deutes del govern anterior. Vull dir: no eren deutes econòmics. Eren temes que s'arrossegaven i passaven de taula en taula i de càrrec en càrrec des de feia una pila d'anys. Vaig decidir donar-hi un cop d'ull.

En un dossier ple de pols i cuques mortes s'estudiava el compliment de la Llei de política lingüística, aprovada l'any 1998, i, d'una manera especial, tot allò que fa referència a l'article 32.3, segons el qual la retolació fixa de tots els establiments ha de ser en català, i a l'article 32.1, que explicita que «les empreses i els establiments que desenvolupen llur activitat a Catalunya han d'estar en condicions de poder atendre els consumidors quan s'expressin en qualsevol de les llengües oficials».

En un altre dossier de fulls descolorits pel temps es feia referència als objectius d'ordre lingüístic amb què van néixer els canals públics de ràdio i televisió a Catalunya, tant pel que fa a la llengua d'ús i pensament, la llengua del país, com a la qualitat del model emprat.

En un altre, bastant menjat per les arnes, es parlava de la necessitat de garantir que totes les carreres universitàries, màsters i doctorats es poguessin fer íntegrament en català.

En un altre, ple de guixades i de taques, hi havia un informe sobre el compliment dels mínims lingüístics que proclama la Llei d'educació, tant a secundària com a primària, i un breu sainet signat per una tal Carme Laura Gil en què es filosofava sobre la convalidació de titulacions de català als alumnes d'ESO.

En un altre, completament esquinçat, es recollien un seguit de propostes

per a impulsar la modernització i adequació metodològiques en l'ensenyament de la llengua catalana, d'acord amb els «temps actuals». Nota: el projecte era del segle passat.

En el següent, força rebregat i descolorit, es reflexionava sobre la conveniència de treballar en la línia d'inserir l'ús de la llengua en els processos d'acolliment (informació inicial, socio-sanitària, educativa, homologació de titulacions, etc.) i en els espais d'interacció i convivència socials.

En el pròxim, ennegrit i un xic llardós, es valorava la conveniència de re-generar un procés d'implicació i participació ciutadanes en el projecte d'extensió i millora de l'ús del català, mitjançant un procés coordinat de municipalització de l'ensenyament i potenciació de l'ús del català.

En un altre dels que quedaven, retallat i gairebé fet miques, amb una mica de verdet i tot, s'establí la necessitat d'unificar i racionalitzar els criteris de convalidació de les titulacions de llengua, tant entre Catalunya, les Illes i el País Valencià, com pel que fa a l'interior del mateix Principat.

Finalment, encara n'hi havia un, en forma de pergamí desgastat i una mica ronyós, que reclamava la creació d'una oficina de garanties lingüístiques que defensés el ciutadà de les múltiples agressions a què es veu sotmès i que denunciés les empreses i institucions que d'una manera reiterada i sistemàtica violaven les normes de convivència lingüística del país.

En arribar a aquest dossier, vaig somiar que em venia una soneta dolça i irresistible i em vaig quedar adormit amb el cap inclinat sobre el pit. I aleshores va començar el malson de debò. Una gran multitud de ciutadans s'havien reunit sota el balcó del meu despatx i demanaven a crits alguna cosa, segurament la meva destitució. Jo vaig trucar al conseller, però allà ningú no contestava. Tampoc no hi

havia cap secretària ni administratiu ni subaltern en tot l'edifici. Els revoltats, armats amb torxes i bastons, s'havien començat a enfilar per les escales i per unes cordes amb ganxos que havien llançat a les baranes dels balcons. Allò era un assalt amb totes les de la llei. Quan més perdut em veia, va aparèixer una parella de mossos d'esquadra. «Anem! El volen penjar al mig de la plaça de Catalunya!», em va dir un dels mossos amb els ulls esbantanats, reflectint la tensa gravetat del moment. «Això no pot ser! –vaig protestar–. Mai fins ara no han penjat cap director general de Política Lingüística al mig de la plaça de Catalunya!» «I, a més a més –vaig afegir–, la pena de mort és prohibida, al nostre país!» Va ser en aquell moment que es va obrir la porta del despatx i la turba armada amb torxes i bastons hi va acudir com una serp de mil caps. I, com un sol home, tothom m'assenyallava a mi. «Exigim responsabilitats!», va exclamar el qui semblava ser el capítol del grup. «Responsabilitats?», vaig preguntar temorós i força agitat. «Sí, responsabilitats: resultats!», va reblar el líder dels revoltats, brandant el seu bastó cap a mi. «Però si mai no se n'han demanades, de responsabilitats!», anava a replicar –i potser vaig replicar i tot, encara que no n'estic gaire segur, perquè en aquell moment em vaig despertar, naturalment molt sobresaltat.

De mica en mica em vaig anar refent d'aquell malson tan absurd i antipàtic. Em vaig llevar i, després de dutxar-me, em vaig preparar un suc de taronja i vaig sortir a comprar el diari. De tornada cap a casa, per tal de treure'm de sobre el mal gust d'aquell somni tan angoixant, vaig entrar al cafè de la cantonada.

— Poseu-me un entrepà de truita i un cafè, si us plau.

— «¿Cómo dice? Si me habla en catalán no le entiendo.» ♦